

taller de creació

UNA NEVADA

Mar Bosch Oliveras, nascuda a Girona el maig de 1981, és llicenciada en filosofia i especialitzada en periodisme cultural a la Universitat de Girona. Debuta amb *Bedlam (darrere les hores càlides)*, guanyadora del XXXII premi Just M. Casero de novel·la curta.

Una taca al jardí

Els avis s'estan adormint darrere la finestra amb la mirada penjada al jardí. Sembla que se'ls encomani la letargia que ve del fred i la neu mentre desplacen a poc a poc els ulls per l'exterior de la casa. Els relaxa repassar cada cosa: el petit estany, els arbres de sinuoses branques i els nans, tots set, arrecerats sota el porxo perquè als brètols del barri els costi més d'ultratjar-los.

De sobte, la Carmeta fa un bot d'aquells que només fa quan s'altera profundament. Ha vist una taca vermella i imprecisa al bell mig del jardí.

—Què és allò? Ho veus? —fa ella tot sacsejant el braç del seu home.

Surten a fora sense gairebé cordar-se les bates. La veloç Carmeta avança l'Ignasi imprudentment per la dreta. S'atura quan arriba al lloc de la màcula. Clava el bastó a la neu marcant l'assumpte i reposa les mans a la ronyonada. Esbufega.

—Això! Ho veus? —diu indignada referint-se al cadàver que li embruta el blanc jardí.

> **Il·lustracions:** **Norman Sánchez** va estudiar il·lustració a l'Escola d'Arts Aplicades a la Llotja d'Avinyó, a Barcelona. Recenentment ha acabat els estudis universitaris de belles arts a la Facultat Sant Jordi, de Barcelona. Aquest aprenentatge s'ha complementat amb el programa d'intercanvi de la Unió Europea a Oplole, Polònia. Actualment treballa a Llagostera com a pintor i il·lustrador, i també imparteix classes a l'Escola Municipal d'Art. Ha viatjat per Malàisia, Índia, Japó, Canadà, Nicaragua... a la recerca de d'influències i imatges inspiradores.

—Això? És el noi de les pizzes. Tu has demanat una pizza?

Al voltant del cos estès del repartidor s'ha constel·lat tot l'arsenal que duia per lliurar, com si algú l'hagués sorprès per darrere i ho hagués deixat anar tot bruscament. Potser s'havia obert el cap amb el cantell d'alguna pedra de les que flanquegen el caminet que du fins a casa. Tant se val: com ha mort el noi que jeu al seu jardí els importa ben poc. Només veuen puntets de sang a la neu i el *pepperoni* i l'extra de formatge; tot de coses que no hi haurien de ser i que pertorben la bellesa del paisatge.

Primer pensen que podrien trucar a la policia o a algun veí d'aquests que sempre saben què fer a casa dels altres. Però després d'un d'aquells llargs silencis plens, matrimonials, decideixen fer una altra cosa. De manera que incorporen el mort com poden. Després, van untant-lo de neu, pressionant-la fortament contra el cos, compactant-la. Arrodoneixen les formes fins que oculten el difunt sota dues boles de neu, una de més petita al cim d'una altra de molt més grossa. Fet això, la Carmeta corre cap a dins de casa i en surt amb un barret i una bufanda, uns quants botons, una pastanaga i una escombra. Ho fan servir per guarnir les dues boles, que van prenent la forma d'una silueta entrançable i sinistra.

En acabat se'n tornen cap a dins de casa per descansar. No hi ha res que els relaxi tant com seure darrere la finestra i repassar que cada cosa sigui al seu lloc: el petit estany, els arbres de sinuoses branques, els nans — tots set—, i un ninot de neu que els dedica un gran somriure tot esperant la primavera.

Mar Bosch Oliveras.

Jordi Serra i Garrido (Palamós, 1967). Escriptor i professor de literatura i llengua catalanes. El 2011 va publicar la novel·la curta *Un monstre a l'orella*, escrita i il·lustrada per ell mateix. Més recentment ha publicat, amb l'Editorial Gregal, el recull de contes i relats *La cantonada i altres històries* (2013). També publica regularment al blog *Òlsmut* (jordiserraigarrido.wordpress.com).

La cabana

Amb prou feines dotze metres quadrats. Una sola cambra, tot encofnat aquí mateix. Arraconat a la paret, el llit, desfet de la nit anterior i l'altra, i l'altra encara, restes quasi sòlides del meu insomni escampades entremig dels llençols rebregats. Sota l'única finestra, condemnada pels finestrans travats de fa temps per manca d'ús, la cuina de dos fogons, amb gruixos de greix ennegrit, i al costat la pica, plena a vessar d'aigua bruta on s'estoven els plats dels últims deu àpats. L'aixeta ha deixat de degotar fa estona. Les canonades es deuen haver glaçat.